

REDACCIÓ

COORDINACIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **CONSELL DE REDACCIÓ:** J. Saderra, F.X. Vila Mitjà, J. Boix, D. Poch, Francesc Targa — **ART I CULTURA:** F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **ESPORT I LLEURE:** J. Vilabrú — **NOTICIARI LOCAL:** F. Guanter — **VIDA ESCALENCA:** R. Guanter — **SUBSCRIPCIONS:** D. Poch, R.M.ª Sau, M. Prats, tel. 77 02 04 — **ADMINISTRACIÓ:** J. Piqué, tel. 77 19 60 — **ADREÇA:** Apartat de Correus, 19 L'ESCALA — C.E.R. c/. Garbí, L'ESCALA — **D.L.** Gi / 287-82 — **IMPRESSIÓ:** Gràfiques del Ter, s.a.

BALLESTA

C/. Pintor Joan Massanet, 8

BAMBI

Avda. Ave Maria

LLIBRERIA ROSA

Plaça de les Escoles

ROMAGUERA

C/. del Pont, 24

TROBADORS

Passeig del Mar, 2

C.E.R. L'ESCALA

C/. Garbí

EDITORIAL

La recent cantada d'en Llach al camp del Barça ens hauria de fer reflexionar.

Molta gent no s'ho esperava, però el va emplenar. Cent mil persones van fer reviure uns moments que ja semblaven passats a la història. I cantava en català.

Si heu anat llegint els diaris d'aquells dies i heu escoltat o vist altres mitjans de comunicació us haureu adonat de la gran quantitat d'interpretacions que ha tingut aquest fet, però no sabem si ningú ho ha fet des d'aquest punt de vista. Veureu.

Les cent mil persones que omplien el Nou Camp, no hi havien pas anat totes de cop: alguns hi havien anat sols, d'altres s'hi havien arribat acompanyats de la seva parella o de la seva família, hi havia gent que hi havia anat amb la colla i uns altres, encara, amb autocars organitzats des dels seus mateixos pobles. Però ja fos d'un en un, de dos en dos, en grups de cinc, deu o més persones, van arribar a ser-ne uns cent mil. I així sol passar sempre, ja ho dèiem a l'editorial del mes passat.

Ara, apliquem aquest fet a una altra qüestió: al problema de la llengua catalana.

Tot sovint salta la notícia que en un lloc determinat de Catalunya (o dels Països Catalans, alerta, que moltes vegades no ens recordem que existeixen) s'ha comès un greuge contra la llengua catalana; o que «Correos», la «Renfe», la «Telefónica», etc. encara no s'han adonat que es troben a Catalunya perquè veiem que no han catalanitzat els rètols a hores d'ara. I això és molt greu. I nosaltres ens enfadem ens indignem i fins i tot els empastifem els rètols amb pintura o els canviem les lletres. Però un cop desfogats, tornem a la vida diària i llavors no ens adonem que la tasca encara continua i que és feina de tots i de cadascun de posar-hi el nostre gra de sorra, per arribar a ser-ne cent mil o més. I sinó, fem una prova.

Quan despengem el telèfon i sentim una veu que ens diu: «¿Oiga?», contesteu?: «Sí, digue-mel»? Quan algú, pel carrer, ens pregunta: «Please, Ampúries?», vosaltres responeu?: «Doncs sí, mireu, per anar a Empúries heu de pujar aquest carrer...». O bé, quan a la botiga algú ens pregunta on es pot trobar un article determinat, en una llengua que no és la catalana, ¿Els contestem amb paraules més o menys com aquestes?: «Vagi fins al final del corredor i miri al tercer prestatge de l'esquerra». Perquè, és clar, si no responem en català, com ho sabran que estan parlant amb gent catalana?

Fa, que ja ens enteneu?

Causes alienes a la redacció de L'ESCALENC van fer que, aquest mes passat, el butlletí sortís no únicament amb retard, sinó que també estava farcit d'incorreccions que arribaven a fer totalment il·legibles alguns articles. Us en demanem disculpes.

BUSTIA

Resposta a la carta de la Sra. Maria ABELLI i PADROS, publicada a BUSTIA del propassat Juny.

Senyora:

«L'ESCALENC» us ha publicat la vostra carta i em faig l'eco dels altres membres del C. de R. per remerciar-vos de la vostra aportació, de la que n'aprovem l'esperit que la inspira, malgrat trobar-la un xic massa extensa vists els nostres imperatius de paginació.

Personalment, jo em permeto de fer-vos respectuosament dues reserves:

1º, lamentar que hàgiu reaccionat a unes informa-